

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra AMOR OG PSYCHE ET MYTHOLOGISK DRAMA (1833)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 155. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm01-shoot-idm140207706920016/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

AMOR. Hvad er din Frygt, o Psyche? Du er frelst.
 PSYCHE. Nei, ingen Frelse! Kronos har jeg seet,
 Og aldrig vil det mørke Syn jeg glemme.
 AMOR. Og hvilket Syn har da saa dybt dig ængstet?
 PSYCHE. Dengang jeg Hekate forlod, og vandred
 Med Skræk i Sjælen, som jeg aldrig glemmer,
 Tilbage til den rædselfulde Styx;
 Da førte mig en Skygge gjennem Mørket,
 Og Tartarus min Fod berørte snart.
 Her saae jeg Furiernes Fakler lyse,
 Og hørte Jammerskrig at overdøve
 Den vilde Sang, der lød fra deres Læber:
 I evig Qval jeg skued Tantalus,
 Og Ixion, som vælted sig paa Hjulet,
 Og Sisyphus og Danaiders Chor.
 Men da i Angst tilbage nu jeg flygted,
 Da mødte mig paa Grændserne af Hades
 Den gamle Kronos med sit blanke Skjold —
 AMOR. Du tier, Psyche — Skræk din Tunge binder.
 PSYCHE. Han traadte hen for mig, og Skjoldet holdt
 Han før mit Øie op, og sagde: see!
 See, Psyche, Livets Skjæbne — see din egen!
 AMOR. Hvad skued du?
 PSYCHE. Jeg saae en Skægt, som, født
 Af Tidens Skjød, til Livet voxed op:
 Guldløkket Barndom saae jeg, fager Ungdom,
 Og Manddom i sin fulde Kraft og Styrke,
 Og Alle fryded sig ved Dagens Straaler.
 Da nærmed Sorgen sig med tunge Skridt,
 Og Frygt og Avind, Synd og Skjændsel kom,
 Og røvede dem Alle Glands og Skjønhed.
 Men Tiden, deres egen Moder, lagde
 Paa deres Skulder svære Byrder nu:
 Og deres Ryg blev bøiet, Kinden falmed
 Og Haaret blegned, Foden segnede mat;
 Da saae jeg Thanatos at nærme sig,
 Som kasted Dækket over Alles Hoved,
 Og af de Tusinde var Ingen meer.
 Jeg skjælvede og vendte Øiet bort;
 Men da Titanens Skjold jeg atter skued,
 Saae jeg det samme Billed, men befolket
 Af andre Skikkelser i anden Dragt;
 Og alle voxte frem som i det første,
 Og leved, blomstred, svandt og døde bort.
 Da greb Forfærdelse min Sjæl, men Kronos
 Tvang mig at hefte Øiet fast paa Skjoldet,